

СРЕЩУ НОВА ГОДИНА



— Вижъ каква си, лелко. Не си стоишъ на думата. Обеща първо моята сурвачка да направишъ, пъкъ забрави, — укори Гошо леля си вече за десети път.

— Ами, забравила съм! — провикна се леля Златка. — Само че не е дошло още време за суровачките. Нека по-напредъ да почистимъ и да приготвимъ банята и гозбитъ за довечера, че сетне.

— Хъмъ, зная ви азъ васъ. Захватете ли да шетате, до довечера я свършите, я не.

— Заръжи всичко и му направи суровачката, — намъси се баба Куна. — Омръзна ми да го слушамъ, да хленчи като циганче за коматче.

Леля Златка изправи до стената нощ-вита и се повърна въ стаята.

— Дай пръжката и после се махай отукъ, че пръчишъ.

Гошо подскочи като козле отъ радостъ. Той пхна ръце въ джебовецъ и съ затаенъ дъхъ заследи всъко движение на леля си. Голъма майсторка е леля Златка — не може да се отрече. Току свие нѣкакъ си книжката и — стане цвѣтецъ. Намотае малко прежда, срѣжи я отукъ-оттамъ и — топчето готово. Направи за чудо суровачка. Накичи я съ червени книжни цвѣта и бѣли помпони, гранкитъ съ-

дини съ зелени ресни, а на върха прикрепил голъма златна пеперуда, като че ей-сега ще хвъркне и ще отнесе суровачката. Никога до сега Гошо не е ималъ, нито пъкъ е виждалъ подобна суровачка.

— Ей, прекрасна стана, — извика той възхитенъ и зацѣлува леля си. Ама, лелко, една молба имамъ. Никому не прави такава суровачка. Искамъ утре моята да бѣде най-хубава.

— И дума да не става, то се знае, — засмѣ се леля Златка и отиде пакъ въ кухнята.

Гошо размаха суровачката, разгледа я добре, пооправи я тукъ-тамъ и се замисли. Кѣде ли да я скрие, та никой да не я види? Мисли, мисли и реши, че по-сигурно мѣсто отъ килера нѣма. Тамъ децата рѣдко влизатъ. Гошо се вмъкна предпазливо въ килера, покатери се на стария сандѣкъ и постави суровачката на полицата задъ голъмата картонена кутия.